

360.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1935 r.

o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorii funkcjonarjuszów niższych i ustaleniu ich tytułów.

Na podstawie art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Z pośród funkcjonarjuszów państwowych, posiadających jednakowe kwalifikacje i wykonywujących jednakowe funkcje służbowe przy wszystkich lub większości władz i urzędów państwowych, zalicza się do kategorii funkcjonarjuszów niższych, funkcjonarjuszów, pełniących obowiązki woźnych, szoferów, mechaników, monterów, rzemieślników, palaczy, ogrodników i dozorców gmachów, a równocześnie ustala się ich tytuły służbowe w sposób następujący:

dla woźnych: 1) starszy woźny, 2) woźny, 3) pomocniczy woźny;

dla szoferów: 1) starszy kierowca samochodowy, 2) kierowca samochodowy, 3) pomocniczy kierowca samochodowy;

dla mechaników: 1) starszy mechanik, 2) mechanik, 3) pomocniczy mechanik;

dla monterów: 1) starszy monter, 2) monter, 3) pomocniczy monter;

dla rzemieślników: 1) starszy rzemieślnik, 2) rzemieślnik, 3) pomocniczy rzemieślnik;

dla palaczy: 1) starszy palacz, 2) palacz, 3) pomocniczy palacz;

dla ogrodników: 1) starszy ogrodnik, 2) ogrodnik, 3) pomocniczy ogrodnik;

dla dozorców gmachów: 1) starszy dozorca gmachu, 2) dozorca gmachu, 3) pomocniczy dozorca gmachu.

§ 2. (1) Służbę rozpoczyna się w każdym z rodzajów, wyliczonych w § 1 na stanowisku, wymienionem w pkt. 3) w charakterze prowizorycznym.

(2) Pracownicy kontraktowi, pełniący swe obowiązki przynajmniej od lat 2, mogą być w drodze wyjątku od postanowień, zawartych w ustępie poprzedzającym, mianowani na stanowiska, wymienione w pkt. 2).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy funkcjonarjuszów niższych administracji lasów państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 847), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 594).

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

361.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1935 r.

w sprawie koncesjonowania przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

Na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek uzyskiwania koncesji (art. 8 prawa przemysłowego) rozciąga się na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

§ 2. Przemysłem, o którym mowa w § 1, jest wyrób kompletnych samochodów oraz wyrób podwozi samochodowych z części lub też zespołów, wytwarzanych we własnym zakresie lub częściowo nabywanych.

§ 3. Koncesji w zakresie wskazanym w § 1 udziela Minister Przemysłu i Handlu, który może to uprawnienie przekazać władzy przemysłowej wojewódzkiej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

362.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1935 r.

o szczególnych formach pośredniczenia ubezpieczeniowego.

Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 864) zarządza się co następuje:

§ 1. W okresie do dnia 31 grudnia 1945 r. mogą wykonywać pośredniczenie ubezpieczeniowe na warunkach, określonych w rozporządzeniu niniejszym, pracownicy zakładów ubezpieczeń oraz inne osoby, pośredniczące doraźnie.

§ 2. (1) Pośrednictwo ubezpieczeniowe mogą wykonywać tylko ci pracownicy zakładów ubezpieczeń, którzy posiadają obywatelstwo polskie oraz kwalifikacje moralne, wymagane od agentów ubezpieczeniowych. Do pracowników tych stosuje się odpowiednio przepisy §§ 7, 8, 11, 13, 19, 28 — 38 roz-

porządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1935 r. w sprawie wykonania rozporządzenia o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 66).

(2) O upoważnieniu swego pracownika do pośredniczenia ubezpieczeniowego zakład powinien zawiadomić na piśmie władzę nadzorczą w ciągu 7 dni od dnia upoważnienia pracownika do pośredniczenia ubezpieczeniowego, przesyłając dowody: a) obywatelstwa polskiego, b) znajomości języka polskiego w mowie i piśmie tudzież c) posiadania dostatecznych kwalifikacji zawodowych oraz d) świadectwo moralności pracownika, a nadto podając: działy ubezpieczeń, w których pracownik ma pośredniczyć, przewidziany obszar jego pośredniczenia i zakres uprawnień pracownika przy pośredniczeniu ubezpieczeniowym oraz wysokość i rodzaje jego wynagrodzenia. W przypadku ponownego zgłoszenia pracownika nie dołącza się dokumentów, wymienionych pod lit. a) i b), natomiast dokument, wymieniony pod lit. c) dołącza się tylko w przypadku rozszerzenia działalności pracownika na nowe działy ubezpieczeń.

(3) Władza nadzorcza może nakazać zakładowi ubezpieczeń cofnięcie wydanego pracownikowi upoważnienia do pośredniczenia ubezpieczeniowego, jeżeli uzna, że pracownik ten nie odpowiada warunkom, określonym w ust. (1). W tym przypadku imię i nazwisko pracownika jest wciągane na listę osób, którym nie wolno powierzać pośredniczenia ubezpieczeniowego i podawane do wiadomości wszystkim zakładom ubezpieczeń.

(4) W przypadku zastosowania do pracownika przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1935 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko pośrednikom ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67) w skład komisji dyscyplinarnej zamiast agenta ubezpieczeniowego powołany będzie pracownik upoważniony do pośredniczenia ubezpieczeniowego.

§ 3. (1) Zakład może korzystać z pośrednictwa osób, które doraźnie pośredniczą przy zawieraniu ubezpieczeń. Za doraźne pośredniczenie uważa się, gdy dana osoba dostarczyła w ciągu roku nie więcej niż 10 wniosków ubezpieczeniowych, albo też, gdy przy większej liczbie dostarczonych wniosków należna suma jej wynagrodzenia z tego tytułu nie przekracza kwoty 240 zł. Ograniczenie to nie dotyczy jednak osób, organizujących imprezy, obliczone na ograniczony okres trwania (zawody sportowe, wystawy i t. p.), w zakresie pośredniczenia przy ubezpieczaniu zaangażowanych w takiej imprezie osób od nieszczęśliwych wypadków i od odpowiedzialności cywilnej, a zaangażowanego w niej mienia od wszelkich wypadków losowych.

(2) Zakłady ubezpieczeń obowiązane są nadsyłać władzy nadzorczej w ciągu miesiąca po upływie każdego roku kalendarzowego wykazy osób, wskazanych w ust. (1), z których pośredniczenia korzystały w tym roku, z podaniem kwoty łącznego wynagrodzenia, przypadającego dla każdej z tych osób.

§ 4. Zakład ubezpieczeń nie może upoważniać do wykonywania pośredniczenia ubezpieczeniowego

ani też korzystać z pośrednictwa osób, wymienionych w § 2 i 3, które:

1) nie uzyskały wpisu do rejestru agentów lub wykazu pomocników albo też zostały skreślone z rejestru na skutek orzeczenia dyscyplinarnego lub utraty kwalifikacji do wykonywania pośredniczenia lub też zostały skreślone z wykazu;

2) nie uzyskały zezwolenia na wykonywanie pośredniczenia ubezpieczeniowego w charakterze maklera albo też utraciły takie zezwolenie na skutek orzeczenia dyscyplinarnego lub utraty kwalifikacji do wykonywania pośredniczenia;

3) utraciły prawo do pośredniczenia ubezpieczeniowego w myśl § 2 ust. (3).

§ 5. W uzasadnionych przypadkach władza nadzorcza może wyjątkowo zezwolić zakładowi ubezpieczeń na korzystanie z pośredniczenia ubezpieczeniowego osób, których pośredniczenie nie odpowiada żadnej z przewidzianych form pośredniczenia.

§ 6. (1) Do osób, wykonywających pośredniczenie ubezpieczeniowe na podstawie rozporządzenia niniejszego mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 7 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 864). Pracownicy upoważnieni przez zakład ubezpieczeń do pośredniczenia ubezpieczeniowego obowiązani są do uiszczania opłaty za nadzór w tej samej wysokości i na tych samych warunkach, co odpowiednia kategoria agentów ubezpieczeniowych.

(2) Zakład ubezpieczeń, korzystając z form pośredniczenia ubezpieczeniowego, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, nie może udzielać ani ubezpieczającemu, ani ubezpieczonemu żadnych korzyści za zawarcie umowy ubezpieczenia. Ograniczenie to nie dotyczy jednak korzyści w formie pokrywania kosztów urządzeń przeciwpożarowych i sygnalizacyjnych w przedmiotach, objętych umową ubezpieczenia od ognia lub od kradzieży.

§ 7. (1) W stosunku do pracowników, upoważnionych do pośredniczenia ubezpieczeniowego w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, termin zgłoszenia, przewidziany w § 2 ust. (2), przedłuża się do dnia 14.

(2) Przy zgłaszaniu pracowników w myśl ust. (1) nie jest wymagane przesyłanie dowodów posiadania przez nich dostatecznych kwalifikacji zawodowych (§ 2 ust. (2) lit. c). Dowody te jednak powinny być przedstawione władzy nadzorczej — pod rygorem utraty prawa do pośredniczenia ubezpieczeniowego — w terminie do dnia 1 stycznia 1940 r.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*